

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **PEFASTAV, s.r.o.**, sídlem Bobkova 718/11, Praha 9, zastoupená JUDr. Monikou Bakešovou, advokátkou, sídlem Štefánikova 16/29, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2021, č. j. 3247/21/5300-22442-706033, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2021, č. j. 11 Af 16/2021-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Předmětem řízení v nyní souzené věci je otázka, zda žalobkyně prokázala, že přijala zdanitelná plnění od společnosti AutoDop-E s.r.o. (dále jen „AutoDop-E“) spočívající ve výkopových, bouracích a stavebních pracích a pronájmu lešení v rozsahu deklarovaném na sporných daňových dokladech, a splnila tak hmotněprávní podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) dle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“).

[2] Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) na základě dokazování provedeného v rámci daňové kontroly vznikly pochybnosti ohledně předložených daňových dokladů, konkrétně zda dodavatel AutoDop-E žalobkyni poskytl

zdanitelná plnění na vstupu v deklarovaném rozsahu. Správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně důkazní břemeno neunesla, neboť neprokázala, že k dodání plnění došlo tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech, a proto jí dodatečným platebním výměrem ze dne 26. 8. 2019, č. j. 7069737/19/2019-52523-110779, doměřil DPH za zdaňovací období listopad 2017 a sdělil výši penále. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a prvostupňový dodatečný platební výměr potvrdil.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Městský soud potvrdil, že správce daně prokázal pochybnosti týkající se předložených daňových dokladů, a tedy důkazní břemeno tížilo žalobkyni. Pochybnosti se však žalobkyni nepodařilo odstranit ani provedeným výsledkem jednatele dodavatele (Mykhaylova Shypovycha) a stavbyvedoucího (J. S.). Městský soud tak ve shodě s daňovými orgány uzavřel, že v řízení nebylo prokázáno, zda přijatá zdanitelná plnění byla poskytnuta v rozsahu deklarovaném na daňových dokladech, ani to, kdo je skutečným.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítala, že prokázala splnění podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně, neboť přijatá zdanitelná plnění využívala v rámci své ekonomické činnosti, a sice pro odběratele - společnost JUMAR s.r.o. Správce daně dle stěžovatelčina názoru neprokázal konkrétní pochybnosti ve vztahu k prověřovaným přijatým plněním. Upozornila, že pochybnosti týkající se vlastní podstaty plnění a jejich dodavatele mohl správce daně nabýt až po vydání výzvy k prokázání skutečností ze dne 19. 6. 2018. Zároveň se finanční orgány ani městský soud nezabývaly podstatou plnění, tedy že dodání prací odpovídalo počtu poskytnutých pracovníků, kteří práce vykonali. V této souvislosti připomněla, že faktickou přítomnost pracovníků na stavbách potvrdil ve své výpovědi také svědek J. S. (stavbyvedoucí). Stěžovatelka měla za to, že jí nelze klást k tíži, že ve stavebních denících nebyli pracovníci označeni příslušností ke společnosti AutoDop-E, ani to, že neznala jména pracovníků zajištěných subdodavately. K pochybnostem spočívajícím v tom, že jednatel společnosti AutoDop-E přislíbil svou přítomnost na stavbách, následně však na stavbách fyzicky přítomen nebyl, stěžovatelka namítala, že osobní účast jednatele dodavatele nebyla podmínkou dodání plnění. Z dokazování dle stěžovatelky rovněž nevyplývalo, že se jednatel dodavatele na realizaci plnění nepodílel, naopak v rámci své výpovědi uvedl, že prováděl nakládku lešení.

[5] Dle stěžovatelčina názoru jednatel dodavatele ve své výpovědi potvrdil také poskytnutí pracovníků na práce na stavbách. K osobě jednatele společnosti AutoDop-E stěžovatelka připomněla, že utrpěl vážný úraz hlavy, který se nepříznivě projevil v jeho schopnosti se vyjadřovat, a tedy i ovlivnil provedený výsledek. Stěžovatelka taktéž namítala, že správce daně neprovedl místní šetření u společnosti AutoDop-E za účelem ověření uskladnění lešení, ačkoli v tomto ohledu nabízela součinnost. K rozsahu plnění uvedla, že vyplýval z uzavřených smluv, přijatá zdanitelná plnění korespondovala s plněními, která poskytla svému odběrateli - společnosti JUMAR s.r.o. Měla za to, že její neobežřetnost nelze dovozovat z toho, že se jednatel společnosti AutoDop-E neobjevil

pokračování

osobně na stavbách či z úhrad prováděných v hotovosti (v rozporu se smluvním ujednáním).

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. K neprokázanému rozsahu plnění uvedl, stěžovatelka nedoložila počet pracovníků ani rozsah jimi prováděných stavebních prací. Stěžovatelka tak neunesla důkazní břemeno, doplněné dokazování (zejména provedenými výsledky svědků) pochybnosti daňových orgánů neodstranilo, naopak je ještě více prohloubilo. Žalovaný připomněl, že v souzené věci stěžovatelka neprokázala, že k plnění došlo v rozsahu deklarovaném na daňových dokladech a kdo konkrétně tato plnění poskytl. Žalovaný také upozornil, že stěžovatelka až v rámci ústního jednání před městským soudem začala tvrdit, že výpověď jednatele společnosti AutoDop-E ovlivnil úraz hlavy. Toto tvrzení žalovaný považoval za účelové. Měl za to, že rozsah realizovaných plnění nedokázal jednatel dodavatele potvrdit nikoli kvůli zranění, nýbrž z toho důvodu, že na stavbách vůbec nebyl přítomen a o vlastní plnění se nezajímal. Žalovaný se vyjádřil také k požadavku na provedení místního šetření u společnosti AutoDop-E, k absenci fyzické přítomnosti jednatele této společnosti na stavbách a také k provádění hotovostních plateb.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] V nyní projednávané věci je mezi účastníky řízení veden spor o oprávněnost stěžovatelkou uplatněného nároku na odpočet daně. Nárok na odpočet daně upravuje § 73 zákona o DPH co do formálních podmínek, ustanovení § 72 téhož zákona pak vymezuje hmotněprávní podmínky, jejichž naplnění přiznání nároku na odpočet daně podmiňuje. Mezi hmotněprávní podmínky se řadí faktické uskutečnění zdanitelného plnění, ze kterého je nárokován odpočet daně, přičemž plnění musí být využito k ekonomické činnosti daňového subjektu. Pro přiznání nároku na odpočet daně nicméně nepostačuje pouze to, že se zdanitelné plnění uskutečnilo, nýbrž je třeba prokázat jeho provedení v deklarovaném rozsahu. Rozsahem plnění se obecně rozumí množství dodaného zboží či poskytnutých služeb (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2021, č. j. 6 Afs 235/2020-76). Od něho se odvíjí výše plnění (jeho hodnota) uvedená na daňovém dokladu. Již samotné neprokázání rozsahu plnění přitom postačuje k neuznání nároku na odpočet daně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 4 Afs 402/2020-63).

[9] Pokud se jedná o hmotněprávní podmínku týkající se dodavatele zdanitelného plnění, její výklad nebyl judikaturou Nejvyššího správního soudu řešen jednotně. Řešení přinesl až rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, č. 4336/2022 Sb. NSS, v návaznosti na rozsudek Soudního dvora EU, C-154/20, oba ve věci *Kemwater ProChemie*. Rozšířený senát v bodě [21] rozsudku č. j. 1 Afs 334/2017-208 uzavřel, že „Soudní dvůr EU tedy potvrdil to, že postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako osoby povinné k dani (v případě ČR plátce DPH) je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH. Nicméně připustil, že za určitých podmínek nemusí být tento dodavatel jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce DPH nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží

osobu uplatňující nárok na odpočet DPH. Výjimkou je situace, že údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet DPH naplněna, má k dispozici správce daně“.

[10] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že v daňovém řízení nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní daňový subjekt, který prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání. Činí tak primárně svým účetnictvím a v něm obsaženými daňovými doklady. Prokáže-li správce daně, že existují důvodné pochybnosti o souladu předložených dokladů se skutečností, je povinností daňového subjektu doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost daňových dokladů vztahujících se ke spornému plnění, popř. prokázat tvrzení jinými prostředky. Zpravidla tak bude daňový subjekt činit jinými důkazními prostředky, které nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné daňové doklady (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009-83). Dokazování v daňovém řízení tak není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí, resp. co tvrdit měl (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125, č. 1022/2007 Sb. NSS).

[11] Nejvyšší správní soud současně připomíná, že je to především krajský soud (zde městský soud), kdo plní úlohu soudu „nalézacího“ a hodnotí žalobou napadené rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se toliko na vady řízení a dokazování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21). Takových vad se však městský soud v souzeném případě nedopustil. Naopak řádně a srozumitelně v napadeném rozsudku odůvodnil a vysvětlil, jak skutkový stav posoudil a z jakých konkrétních důvodů dospěl k závěru, že stěžovatelka ohledně sporných plnění důkazní břemeno neunesla.

[12] Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti poukazovala na skutečnost, že výzva k prokázání skutečností ze dne 19. 6. 2018 neobsahovala veškeré pochybnosti zjištěné v rámci daňového řízení, je nutno konstatovat, že to vzhledem k průběhu dokazování ani nebylo možné. Další zjištění (a pochybnosti) vyplynuly až z provedených výsledků, které správce daně realizoval na návrh stěžovatelky po vydání uvedené výzvy. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že na jednotlivé úkony v daňovém řízení nelze pohlížet izolovaně, řízení je nutno posuzovat jako jeden celek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS). Sdělovat či konkretizovat pochybnosti může správce daně i jinými způsoby než pouze prostřednictvím výzev, je-li současně zachováno právo daňového subjektu se se sdělenými pochybnostmi seznámit a reagovat na ně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2019, č. j. 5 Afs 192/2019-29). V daném případě správce daně v průběhu řízení postupně doplňoval dokazování a tím i rozšiřoval zjištěné pochybnosti, s nimiž byla stěžovatelka seznamována a na které věcně reagovala. Stěžovatelce bylo známo, že jí tíží důkazní břemeno stran prokázání naplnění sporných hmotněprávních podmínek. Vzhledem k tomu, že jí bylo opakovaně umožněno uplatnit argumenty a navrhopvat důkazy, nebyla v tomto ohledu krácena na svých procesních právech.

pokračování

[13] K věci samé pak Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka uplatňovala nárok na odpočet daně z přijatých plnění spočívajících v poskytnutí služeb, a sice stavebních prací (prací výkopových, pomocných, bouracích a zateplovacích) a pronájmu lešení. Nárok na odpočet daně jí nebyl uznán, a to ze dvou důvodů. Jednak nebyl prokázán rozsah poskytnutých služeb (a tedy ani výše), neboť nebyl doložen konkrétní počet pracovníků vykonávajících práce ani množství pronajatého lešení a délka pronájmu, a dále nebylo prokázáno poskytnutí služeb deklarovaným dodavatelem AutoDop-E. V kasační stížnosti stěžovatelka poukazovala také na použití přijatých zdanitelných plnění ke své ekonomické činnosti, naplnění této hmotněprávní podmínky však finanční orgány nerozporovaly.

[14] K rozsahu zdanitelných plnění (a k němu se vztahujícím důvodným pochybnostem správce daně) městský soud správně poukázal na skutečnost, že společnost AutoDop-E neměla žádné vlastní zaměstnance, stavební činnost fyzicky nevykonávala a v posuzovaném zdaňovacím období měla zajišťovat plnění pouze pro stěžovatelku. V řízení nebylo doloženo, kolik pracovníků či jaké množství lešení stěžovatelce jmenovaná společnost skutečně dodala. Bylo tedy na stěžovatelce, kterou tížilo důkazní břemeno, aby doložila, že skutečně přijala plnění v deklarovaném rozsahu a výši. Městský soud dospěl ve shodě s daňovými orgány ke správnému závěru, že unést důkazní břemeno se stěžovatelce nepodařilo. K počtu pracovníků stěžovatelka uváděla pouze jejich odhad, nikoli konkrétní počty, a ani vyslechnutý jednatel společnosti AutoDop-E nebyl schopen se konkrétně vyjádřit k tomu, jakým způsobem poskytování pracovníků na stavbu probíhalo (v jakém počtu a v jakém období na stavbách pracovali), a od toho odvinout rozsah skutečně poskytnutých stavebních prací. Městský soud správně nepřehlédl, že nebyla vedena docházka pracovníků, ani k ní neexistovaly žádné podklady, jednatel na stavbě nebyl fyzicky přítomen a počet pracovníků fyzicky nekontroloval. K pronajatému lešení sice ve své výpovědi potvrdil, že je společnost AutoDop-E stěžovatelce poskytla, avšak již nebyl schopen se konkrétně vyjádřit k délce pronájmu, ani bližším okolnostem poskytnutého plnění.

[15] Městský soud poukázal také na obsah svědecké výpovědi stavbyvedoucího J. S., který potvrdil, že lešení na stavbách bylo, avšak nevěděl, v jakém množství a kdo konkrétně je poskytl (zda právě společnost AutoDop-E). U pracovníků stavbyvedoucí potvrdil, že se na stavbách nacházeli, ani on však jejich docházku nevedl. Do pracovních deníků sice zapsal jména některých pracovníků, jejich další identifikační údaje však neměl k dispozici (a tedy nebylo možné provést porovnání), ani nebyl schopen potvrdit, že se jednalo o pracovníky poskytnuté společností AutoDop-E. Jelikož v řízení nebyly předloženy žádné seznamy pracovníků, kteří měli provádět práce na stavbách (včetně rozsahu těchto prací), městský soud ve shodě s daňovými orgány uzavřel, že se rozsah sporného plnění nepodařilo prokázat. Stěžovatelka v předchozím řízení ani nenavrhlala výslechy konkrétních pracovníků či jiných osob, kteří by rozsah provedených prací potvrdili. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s hodnocením městského soudu, že stěžovatelka důkazní břemeno neunesla, neboť rozsah plnění, ze kterého nárokovala odpočet daně, ničím nedoložila (rozsah plnění v daném případě neprokázaly ani svědecké výpovědi).

[16] Za dané situace proto nebyl důvod zabývat se také otázkou pochybností správce daně stran deklarovaného dodavatele sporných plnění (společnosti AutoDop-E), a to v kontextu výše citované judikatury *Kemwater ProChemie*. Podle této judikatury již

k odepření nároku na odpočet daně bez dalšího nepostačuje zpochybnění deklarovaného dodavatele, neboť je třeba zabývat se tím, zda nelze určit jiného skutečného dodavatele či alespoň to, že byl v postavení plátce DPH. Úvahy a argumentaci tímto směrem sice stěžovatelka, žalovaný ani městský soud nevedli, neboť rozhodovali v době před judikaturou ve věci *Kemwater ProChemie*, napadený rozsudek městského soudu ani rozhodnutí žalovaného se ovšem neopírají pouze o závěr, že nebyl prokázán konkrétní dodavatel, ale také o druhý samostatný důvod spočívající v neprokázání rozsahu plnění. Jak již bylo uvedeno výše, neprokázání rozsahu plnění samo o sobě postačuje k neuznání stěžovatelčina nároku, a proto závěry žalovaného potvrzené následně městským soudem jako celek ob stojí (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2022, č. j. 6 Afs 403/2020-63). Nejvyšší správní soud ostatně opakovaně uvedl, že nová judikatura nepředstavuje jakýsi paušální poukaz na zrušení všech zamítavých soudních i správních rozhodnutí, která předcházela rozsudkům ve věci *Kemwater ProChemie*, bez ohledu na okolnosti konkrétní věci (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2022, č. j. 10 Afs 254/2018-43, nebo ze dne 25. 5. 2022, č. j. 10 Afs 374/2020-59).

[17] Městský soud a žalovaný se ve vydaných rozhodnutích zabývali také dobrou vírou stěžovatelky, k níž se ve spojení s prokazováním hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně rovněž vyjádřil rozšířený senát v rozsudku č. j. 1 Afs 334/2017-208, ve věci *Kemwater ProCemie*. V bodě 30 odůvodnění výslovně uvedl, že „*existence či neexistence dobré víry osoby povinné k dani, která žádá o odpočet DPH, nemá dopad na otázku, zda se uskutečnilo dodání zboží*“, resp. zda byly naplněny hmotněprávní podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně. Při hodnocení naplnění podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně je rozhodující objektivní stav, tedy faktické uskutečnění plnění, nikoli subjektivní přesvědčení daňového subjektu o naplnění zákonem stanovených podmínek. Jinak řečeno, daňovému subjektu nepostačuje pouze se domnívat (být v dobré víře), že splnil podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně, nýbrž musí splnění podmínek skutečně doložit a unést v tomto směru důkazní břemeno. V projednávaném případě tudíž není rozhodné, zda se stěžovatelka mohla domnívat, že důkazní břemeno unesla, nýbrž to, zda důkazní břemeno skutečně unesla. Z tohoto důvodu nebylo nutné se otázkou stěžovatelčiny dobré víry vůbec zabývat, neboť nebyla pro posouzení věci relevantní.

[18] Stran namítaného neprovedení místního šetření u společnosti AutoDop-E se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry o nadbytečnosti tohoto důkazu. I kdyby místní šetření v areálu společnosti AutoDop-E proběhlo a správce daně by ověřil, že je v něm lešení uskladněno, nic by toto zjištění nevypovídalo o tom, zda, v jakém rozsahu a na jak dlouhou dobu společnost lešení stěžovatelce pronajala. Odhlížet nelze ani od obsahu učiněné výpovědi jednatele společnosti AutoDop-E, který při výslechu uvedl, že se lešení v areálu společnosti AutoDop-E pouze překládalo, z čehož bylo možno dovodit, že v něm uskladněno nebylo.

[19] V rámci posledního okruhu kasačních námitek stěžovatelka zpochybnila hodnocení výpovědi jednatele společnosti AutoDop-E. Nejvyšší správní soud však neshledal, že by městský soud při hodnocení této výpovědi pochybil. Výpověď hodnotil podle jejího skutečného obsahu, přičemž některé její části v napadeném rozsudku doslovně citoval (viz body 52 a 53 odůvodnění). Skutečnost, že stěžovatelka s určitou (pro ni nepříznivě vyznívající) částí výpovědi nesouhlasí, neznamená, že ji městský soud hodnotil nesprávně.

pokračování

[20] K tvrzenému úrazu hlavy jednatele společnosti AutoDop-E, který měl negativně ovlivnit jeho výpověď, Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud na něj v odůvodnění napadeného rozsudku výslovně nereagoval. Toto stěžovatelčino tvrzení, jak Nejvyšší správní soud ověřil ze spisu městského soudu, ovšem v žalobě vůbec nezaznělo. Stěžovatelka je uplatnila až při ústním jednání soudu dne 9. 9. 2021.

[21] Podle § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen v zákonné dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby. Městský soud se tedy nemohl touto námitkou věcně zabývat (viz náleží Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, N 39/13 SbNU 277), přesto však měl v odůvodnění rozsudku vysvětlit, proč tak neučinil. Toto pochybení ovšem není dle Nejvyššího správního soudu důvodem vedoucím ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci zpět městskému soudu za účelem vypořádání této námítky v situaci, kdy se jedná o opožděně uplatněný žalobní bod (obdobnou úvahu Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 4. 10. 2011, č. j. 2 As 46/2011-270). Nejvyšší správní soud v takovém případě může sám doplnit odůvodnění a vysvětlit, proč byl žalobní bod uplatněn opožděně, a tedy jej nebylo třeba věcně vypořádat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 Afs 283/2018-39). Pokud tedy stěžovatelka uplatnila zcela novou argumentaci týkající se zranění jednatele dodavatele až v rámci ústního jednání, tedy po lhůtě pro podání žaloby, jednalo se o opožděnou námitku, kterou městský soud nebyl povinen věcně vypořádat.

[22] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud přesto doplňuje, že pokud se stěžovatelka tímto způsobem pokoušela zpochybnit věrohodnost uvedeného svědka (jehož výslech sama požadovala), je nutno konstatovat, že ani účinné zpochybnění jeho výpovědi by nic nezměnilo na výsledku projednávané věci. Stěžovatelku tížilo důkazní břemeno, které by ani při nezohlednění výpovědi jednatele společnosti AutoDop-E neunesla.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud tak neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu